

РЕШЕНИЕ

№ 4806

гр. София, 08.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 07.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9452** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/06.06.2014г., издаден от М. Й. С., началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С. и М. К. Д.–Л., главен инспектор по приходите в частта, в която е изменен и потвърден с Решение № 1535/25.08.2014 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) – С. при ЦУ на НАП.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на издадения РА. Твърди, че настоящият РА е постановен в противоречие с разпоредбите на Директива 2006/112/ЕС относно общата система на ДДС, с чл.1 от Протокол 1 от ЕКПЧОС, както и с решенията на Съда в С. по делата: „Бизнес център за подпомагане“ срещу България и [фирма] срещу България. Съгласно които поведението на доставчиците категорично е неотнормируемо към възникване на правото на данъчен кредит, тъй като е недопустимо стопанските права на жалбоподателя да бъдат накърнявани заради поведението на трети лица. Моли да бъде отменен като незаконосъобразен и необоснован обжалвания РА.

В съдебно заседание и по съществуването на спора, жалбоподателят чрез пълномощника си поддържа жалбата на изложените в нея основания и моли съда да я уважи. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Директор на ДОДОП - [населено място] при ЦУ на НАП оспорва жалбата.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП в съдебно заседание не се представлява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № 1310093/04.11.2013г. изменена със ЗВР № 1401028/06.02.2014г., издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-24 от 09.01.2013г. на директора на ТД на НАП – [населено място], за установяване на задължения за ДДС за периода от 01.10.2010г. до 30.09.2013г.; корпоративен данък за периода от 01.01.2010г. до 31.12.2012г., както и данък по чл.194, 195, 204 и 205 от ЗКПО за периода от 01.01.2010г. до 31.12.2012г., като срока за завършване на ревизията е 2 месеца от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена по реда на чл.30 от ДОПК на 11.02.2014г. Съгласно разпоредбите на чл.117 от ДОПК Ревизионният доклад /РД/ се съставя не по - късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията. РД е издаден с № 1401028/25.04.2014г. РД е връчен по реда на чл.30 от ДОПК на 12.05.2014г. В законоустановения срок, а именно на 23.05.2014г. е постъпило възражение срещу РД. В срока по чл.119, ал.3 от ДОПК е издаден РА № [ЕГН]/06.06.2014г. от компетентни органи съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията /л.74-81 от делото/.

С процесния РА са установени задължения за довносяне в размер общо на 116 530,95 лева и в т.ч. лихвите за просрочия към тях в размер общо – 20 222,98 лева.

РА е връчен на жалбоподателя на 16.06.2014г., като в законоустановения срок е постъпила жалба срещу него.

С Решение № 1535/25.08.2014г. директора на Дирекция ОДОП С. частично е изменил, отменил и потвърдил РА № [ЕГН]/06.06.2014г.

В хода на ревизията е установено, че декларираната дейност на дружеството през ревизирания период е производство и разпространение на кино и видео продукти, рекламна, информационна, издателска и продуцентска дейност. Ревизираното лице, не притежава собствени търговски обекти, използва офис и складови помещения под наем.

На основание чл.37, ал.3, чл.53 и чл.56, ал.1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения с изх. № 53-03-2539/14.11.2013г., връчено на същата дата по електронен път. На 28.11.2013г. са депозираны документи и обяснения с вх. № 53-03-2539/28.11.2013г. На 11.03.2014г. са предоставени допълнителни документи и доказателства на електронен носител.

На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица, а именно:

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 12716/18.11.2013г. Искането е връчено по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК. В указания от органа по приходите 7-дневен срок са представени изисканите документи. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 28.10.2013г. Проверяваното лице през ревизирания период има назначени 5 служители на трудови договори. Разполага с машини, съоръжения и оборудване, транспортни средства, съгласно приложена инвентарна книга. Приложено е копие от фактура № 18/02.10.2012г., както и банково извлечение от 04.10.2012г. относно начина на плащане. От ревизираното лице е изискано да представи всички притежавани от него

счетоводни и търговски документи във връзка с установяване реалността на доставката по фактура, издадена от [фирма]. По отношение на ревизираното лице са изпълнени изискванията за признаване правото на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.1 и чл.71, т.1 от ЗДДС.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 98-00-2927/18.11.2013г. Поради неоткриване на лицето на декларирания адрес за кореспонденция, искането за представяне на документи се счита за редовно връчено по реда на чл.32, ал.6 от ДОПК на 27.12.2013г. Искани документи не са представени в указания срок. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 27.09.2012г. За периода на издаване на фактурите съгласно информационната система на СУП дружеството има 3 сключени трудови договора. [фирма] има задължения в особено големи размери. От ревизираното лице е изискано да представи всички притежавани от него счетоводни и търговски документи във връзка с установяване реалността на доставката по фактури, издадени от [фирма]. При анализа на събраните в хода на ревизията документи и доказателства се е установило, че има липса на реално извършени по издадените фактури доставки. На основание чл.68, ал.1, т.1 и предвид разпоредбата на чл.69 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл.9 от ЗДДС не се признава правото на приспадане на данъчен кредит за ревизирания период по фактури, издадени от [фирма] в размер на 11 246,00 лева.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г. На 25.11.2013г. искането е изпратено на обявения електронен адрес за кореспонденция, като на 16.12.2013г. е потвърдено получаването на съобщението. На 17.01.2014г. са получени документите във връзка с искането. Приложени са заверения копия от фактурите, издадени от [фирма], като към фактурите не се посочва дали има издавани кредитни известия. Плащанията са осъществявани по банков път, съгласно приложени банкови извлечения. Не са представени някои от изисканите от проверяваното лице документи. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 06.01.2014г. За периода от 08.2012г. – до 10.2012г. проверяваното лице има 6 назначени лица по трудов договор. От ревизираното лице е изискано да представи всички притежавани от него счетоводни и търговски документи във връзка с установяване реалността на доставката по фактури, издадени от [фирма]. При анализа на събраните в хода на ревизията документи и доказателства се е установило, че има липса на реално извършени по издадените фактури доставки. На основание чл.68, ал.1, т.1 и предвид разпоредбата на чл.69 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл.9 от ЗДДС и във връзка с констатациите в ревизионното производство на [фирма] за наличие на обстоятелства по чл.85 от ЗДДС и липса на право на приспадане на данъчен кредит за получателите по фактури, се отказва данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] в размер на 30 746,00 лева.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г., връчено по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК. На 09.12.2013г. в деловодството на ТД НАП С. са заведени документи по опис във връзка с искането. Представени са заверения копия от фактурите, издадени от [фирма], като към

фактурите не се посочва дали има издавани кредитни известия. Плащанията са осъществявани по банков път, съгласно приложени банкови извлечения. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 18.01.2012г. За периода м.06.2011г. – м.11.2011г. проверяваното лице има 6 назначени лица по трудов договор. От ревизираното лице е изискано да представи всички притежавани от него счетоводни и търговски документи във връзка с установяване реалността на доставката по фактури, издадени от [фирма]. По отношение на ревизираното лице са изпълнени изискванията за признаване правото на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.1 и чл.71, т.1 от ЗДДС.

- [фирма]/предишна [фирма]/

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г., връчено по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК, на 26.11.2013г. На 09.12.2013г. в деловодството на ТД НАП С. са заведени документи по опис във връзка с искането. Представени са заверения копия от фактурите, издадени от [фирма], като към фактурите не се посочва дали има издавани кредитни известия. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 18.09.2013г. За периода м.12.2012г. проверяваното лице няма назначени лица по трудови договори. Лицето има задължения към доставчици и вземания от клиенти в големи размери. На основание чл.68, ал.1, т.1 и предвид разпоредбата на чл.69 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл.9 от ЗДДС не се признава правото на приспадане на данъчен кредит за ревизирания период по фактури, издадени от [фирма] в размер на 7 790,00 лева.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г., изпратено на деклариран електронен адрес и връчено на 16.12.2013г. по реда на чл.30, ал.6 от ДОПК. На 17.01.2014г. в деловодството на ТД НАП С. са заведени документи по опис във връзка с искането. Представени са заверения копия от фактурите, издадени от [фирма]. Констатирано е, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 29.08.2012г. и в момента е с активна регистрация по ЗДДС. За периода от м.03.2013г. – м.09.2013г. проверяваното лице няма назначени лица на трудов договор. Има приложени два граждански договора от 01.02.2013г., като относно тях към датата на издаване на ревизионния доклад не са подадени данни за изплатени доходи по реда на чл.73 от ЗДДФЛ по извънтрудови правоотношения за 2013г. от страна на [фирма]. Представени са писмени обяснения от проверяваното лице, в които е посочено, че основен предмет на дейност на дружеството е организация по заснемане на ТВ клипове и рекламни събития. На основание чл.68, ал.1, т.1 и предвид разпоредбата на чл.69 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл.9 от ЗДДС не се признава правото на приспадане на данъчен кредит за ревизирания период по фактури, издадени от [фирма] в размер на 43 185,00 лева.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г., изпратено на 25.11.2013г. на обявения електронен адрес, като на 28.11.2013г. е получено потвърждение за получаването на електронното съобщение. На 06.12.2013г. в деловодството на ТД НАП С. са заведени документи по опис във връзка с искането. Представени са заверения копия от фактурите, издадени от - [фирма], като към фактурите не се посочва дали има издавани кредитни известия. Представени са писмени обяснения от проверяваното лице, в които е

посочено, че основен предмет на дейност на дружеството е организация по заснемане на ТВ клипове, постпродукция, изработка на проекти и обработка на рекламни клипове и филми. След анализ на представените документи се е установило, че няма разминаване по отношение на процесните фактури. данъчните фактури са издадени, данъкът е начислен от [фирма] по смисъла на чл.86 от ЗДДС и разплащането е извършено по банков път. По отношение на ревизираното лице са изпълнени изискванията за признаване правото на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.1 и чл.71, т.1 от ЗДДС.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г., връчено по реда на чл.30, ал.6 от ДОПК на 25.11.2013г. На 05.12.2013г. и 06.12.2013г. в деловодството на ТД НАП С. са заведени документи по опис във връзка с искането. Представени са заверения копия от фактурите, издадени от - [фирма], като към фактурите не се посочва дали има издавани кредитни известия. Представени са писмени обяснения от проверяваното лице, в които е посочено, че основен предмет на дейност на дружеството е организация по заснемане на ТВ клипове и реклами. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 13.06.2013г. за периода м.03.2012г. – м.06.2012г. проверяваното лице има назначени 4 лица по трудов договор. На основание чл.68, ал.1, т.1 и предвид разпоредбата на чл.69 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл.9 от ЗДДС не се признава правото на приспадане на данъчен кредит за ревизирания период по фактури, издадени от [фирма] в размер на 31 108,00 лева.

- [фирма]

В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ с изх. № 53-03-2539/22.11.2013г. За връчването на ИПДПОЗЛ са извършени две посещения на декларирания адрес, като дружеството не е отрито. Искането е изпратено и на електронния адрес, от който не е върнато съобщение за потвърждение, че е получено. Исканите документи не са представени. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 06.03.2012г. Съгласно справката за актуалното състояние на всички действащи трудови договори, се е установило, че за периода на доставка към [фирма] в - [фирма] няма действащи трудови договори. На основание чл.68, ал.1, т.1 и предвид разпоредбата на чл.69 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл.9 от ЗДДС не се признава правото на приспадане на данъчен кредит за ревизирания период по фактури, издадени от [фирма] в размер на 1 241,03 лева.

Въз основа на събраните доказателства ревизиращият екип е приел, че по процесните фактури не са осъществени реални доставки, поради което следва да бъде отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

В хода на съдебното производство е прието заключението на назначената по искане на жалбоподателя Съдебно – счетоводна експертиза, неоспорено от страните. Според вещото лице в счетоводството на [фирма] фактурите, издадени от дружествата: [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са осчетоводени като разходи за външни услуги. Фактурите съдържат реквизитите по чл.114 от ЗДДС и чл.7 от Закона за счетоводството. Отчетните разходи са във връзка с договори между жалбоподателя и дружествата-доставчици, към които са изготвени и приложени двустранно подписани приемо-предавателни протоколи за удостоверяване изпълнената работа по тях. В 4 броя приложения към съдебно-счетоводната експертиза е изготвена съпоставка

между отчетените от [фирма] разходи за външни услуги с процесните фактури и реализираните от дружеството приходи, както е и посочен начин на плащане, датата на плащане и счетоводните сметки, по които е извършено осчетоводяването. В съдебно-счетоводната експертиза се посочва, че до датата на депозиране на заключението не е извършена проверка в счетоводството на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], като заключението е изготвено въз основа на приложените доказателства към съдебната преписка.

По делото има извършена и съдебно-техническа експертиза от която става ясно, че спорните аудио-визуални продукти са реално изработени, както и че извършената работа отговаря на обобщените параметри, използвани в документите по делото – пост-продукция и анимация. Посочено е също така, че договорната цена на осъществените рекламни услуги, предмет на договорите на Ищеца, съответстват на пазарната цена на подобен вид услуги към датата на извършване на услугата.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.160, ал.2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА № [ЕГН]/06.06.2014г. е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия и в предвидените от закона форма и съдържание. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване. Атакувания РА е в предвидените форма и съдържание по чл.120, ал.1 от ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл.120, ал.2 от ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

По приложението на материалния закон:

Ревизиращият орган е отказал право на приспадане на данъчен кредит по издадените от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] фактури, като е приел, че по тях няма реално осъществени сделки.

Този извод е правилен.

Според легалното определение на чл.6, ал.1 от ЗДДС, доставка на стока/услуга по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост върху стока или друго вещно право върху стока. Според чл.25, ал.1 от закона, доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл.16 са данъчно събитие. Разпоредбата на чл.25, ал.2 от ЗДДС определя, че данъчното събитие в общия случай, възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по

този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Както по националния закон, така и съгласно правото на ЕС, признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС, или иначе казано извършването на реална доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС или услуга по чл.9 ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит. Този основен принцип е залегнал в Директива 2006/112 ЕО на Съвета. В тази насока практиката на СЕС е константна. В своите решения този съд нееднократно е посочвал, че реалността на доставката на стока или услуга е от значение за приспадане правото на данъчен кредит. Така съгласно Решение по дело С-643/11 „Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че член 167 и член 168, буква а) от Директива 2006/112, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на данък върху добавената стойност, платен за получена доставка, по съображение че липсва действително извършена облагаема сделка”.

Анализът на събраните по делото доказателства установява, че по процесните фактури не са осъществени реални сделки.

Съгласно разпоредбата на чл.71, т.1 от ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило следните условия: притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 и чл.115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. В случая е безспорно доказано наличието на предпоставката по чл.71, т.1 от ЗДДС - притежаването на данъчни документи - фактури, издадени от прекия доставчик. Но за да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл.68 от ЗДДС, следва да е изпълнено някое от условията, посочени в чл.71 от ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това налице ли е облагаема доставка по смисъла на чл.6, ал.1 и чл.9 от ЗДДС и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл.71 от ЗДДС. С разпоредбата на чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС е регламентирано изискване съгласно което правото на данъчен кредит е неразделно свързано с получаването на стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване право на данъчен кредит. Тълкуването на цитираните разпоредби налага безспорния извод, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително и необходимо условие за възникване респ. упражняване право на данъчен кредит. Когато се установи, че не е налице доставка, няма основание за данъчен кредит на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл.69 от същия закон.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства.

Настоящият състав споделя становището на решаващия орган, че в хода на

административното обжалване не са представени достатъчно доказателства, които да обосноват, получаването на стоките и услугите посочени във фактурите. Във връзка с изложеното съда счита, че в случая правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите издадени от Старт трейдинг-2005“ Е., [фирма], [фирма] и [фирма].

Представените от страна на процесното дружество спорни фактури, и сключен договор не са достатъчни да релевират реалност на услугите, предмет на процесните фактури.

Само наличието на данъчни фактури, макар и отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството, документи за плащане на данъчната основа по фактурите и начисляването на ДДС по чл.86 от ЗДДС не представлява основание за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури на получателя – [фирма]. Съдебната практика е категорична, че доказване на реалността на сделката респ. доставката не се осъществява само с констатиране на счетоводното им отразяване при доставчика и получателя и с осъщественото плащане на данъчната основа и ДДС. Движението на парични средства, документалното оформяне на сделките чрез фактури и отразяване в дневниците за покупки и продажби, не означава реално прехвърляне на правото на собственост върху стоки и извършване на услуги. Правото на приспадане за начисления по фактурата данък възниква само доколкото същият е дължим, т.е. само в зависимост от това дали действително е налице облагаема възмездна доставка по смисъла на чл.2, т.1 от ЗДДС. Съгласно член 203 от Директива 2006/112, ДДС се дължи от всяко лице, което начисли данъка във фактура, независимо от задължението за заплащането му поради облагаема по ДДС сделка - Решение от 18 юни 2009 г. по дело S., C-566/07, точка 26. Тази разпоредба цели да отстрани риска от загуба на данъчни приходи, но в случая лицето, което е начислило данъка по фактурите, не се установява да е действителен доставчик на стоките и услугите по същите.

Също не следва автоматично извод, че плащането по фактурите представлява насрещната престация за действително извършена доставка. Извод за това може да се направи единствено въз основа на обективни данни за действителното извършване на доставките.

Доказването на действително получената или подлежащата на получаване насрещна престация, или според възприетото в националната съдебна практика реалност на доставките, е основополагащо за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит – чл.6, ал.1, във връзка с чл.25, ал.2, чл.68, ал.1 и чл.69, ал.1 от ЗДДС. След като получателят претендира право на данъчен кредит, има задължението да докаже наличието на материално – правните основания за възникването му. Касае се за двустранни сделки, извършвани с участието на двете страни, което предполага, че всички действия във връзка с действителното им осъществяване, респективно всички съставяни във връзка с това документи, се извършват с участието на двете страни. Поради това жалбоподателят следва да разполага с всички данни за действително осъществени стопански операции, в това число и за мястото на изпълнение, което е следвало да бъде определено от него.

Плащането не е част от фактическия състав на възникване на правото на данъчен кредит, респективно от изискванията за възникване на данъчно събитие съгласно чл.25 от ЗДДС, т.е. от наличието или установената липса на такова не следва самостоятелен извод относно правото на приспадане на данъчен кредит. Извод за това може да се направи единствено въз основа на обективни данни за действителното извършване на доставките, каквито не са ангажирани по делото.

В този смисъл е и практиката на СЕС. В тази връзка в т.13 от Решение по дело С-342/87 G. N., СЕС е приел, че упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит, не включва данъка, който се дължи само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка или платени, доколкото са дължими. В т. 17 от същото решение се сочи, че „ако всеки фактуриран данък можеше да се приспада, дори когато не отговаря на действително дължим данък, то данъчната измама би била по-лесна“. Аналогични изводи се съдържат и в решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02.

При съвкупната преценка на събрания доказателствен материал по делото, настоящият състав приема, че в хода на административното, както и на съдебното производство не са събрани данни за реалното осъществяване от страна от издадени от Старт трейдинг-2005“ Е., [фирма], [фирма] и [фирма] на спорните доставки и услуги.

С оглед крайния изход на делото заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 3 054,83 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 46 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от [фирма], с която оспорва Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/06.06.2014г., издаден от М. Й. С., началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С. и М. К. Д.–Л., главен инспектор по приходите в частта, в която е изменен и потвърден с Решение № 1535/25.08.2014 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП разности по делото в размер на 3 054,83 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: